

Arrest

nr. 206 657 van 9 juli 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. MICHOLT
Maria van Bourgondiëlaan 7 B
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 9 februari 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 januari 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 mei 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 16 mei 2018.

Gelet op de beschikking van 13 juni 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 juni 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL die *loco* advocaat S. MICHOLT verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en heeft hij evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidig eerste volgend verzoek om internationale bescherming steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn vorige asielaanvraag heeft uiteengezet, namelijk dat zijn vader door de taliban vermoord werd omwille van zijn werkzaamheden en hij er dreigde te worden gerekruteerd door de taliban, en volhardt afkomstig te zijn uit Mola Khei, Jarobi gelegen in het district Surobi in de provincie Kabul.

Verzoekers eerste verzoek werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 165 301 van 6 april 2016 omdat geen geloof gehecht werd aan zijn beweerde herkomst uit Mola Khei, Jarobi gelegen in het district Surobi in de provincie Kabul en bijgevolg evenmin aan het vluchtrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Verzoeker voegt eraan toe dat zijn oom K.M., die zijn vertrek uit Afghanistan regelde, door de taliban vermoord werd.

Verzoeker legt ter ondersteuning van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen bijkomende documenten neer.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidde als volgt:

“Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”

Deze bepaling werd mutatis mutandis ondergebracht in artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet (BS 12 maart 2018):

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming in overweging te nemen, thans ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk

groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4.1. De Raad wijst er vooreerst op dat aangezien reeds in het kader van verzoekers vorig verzoek om internationale bescherming geen geloof gehecht werd aan zijn beweerde herkomst uit Mola Khei en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van onderhavig verzoek geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoonde in zijn land van herkomst persoonlijke problemen te hebben gekend.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het uiten van blote beweringen, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

Verzoekers argument dat hij tot een risicogroep behoort omdat hij een verwesterde jongeman zou zijn wegens zijn tweejaar durende verblijf in Europa, is een bewering waarvan hij niet aantoonde dat hij bij terugkeer naar Afghanistan als zodanig gepercipieerd en hierom gevisieerd zal worden. Verzoeker toont op geen enkele manier aan dat zijn verblijf in Europa van hem een dusdanig verwesterde man zou hebben gemaakt dat hij zijn leven in Afghanistan niet opnieuw zou kunnen opnemen. Het citeren uit en verwijzen naar algemene informatie die de desbetreffende situatie bespreken, volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

4.2. Aan verzoekers Afghaanse nationaliteit wordt niet getwijfeld. Verzoeker maakt echter niet aannemelijk dat hij afkomstig is uit Mola Khei (Jarobi, district Surobi, provincie Kabul), noch uit een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire bescherming kan worden toegekend of waar, al naar het individuele geval, toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker kan dan ook, in tegenstelling tot wat hij in zijn verzoekschrift poneert, niet als een IDP (internal displaced person) beschouwd worden waardoor zijn betoog daaromtrent elke feitelijke en juridische grondslag mist. Verzoekers verwijzing naar informatie aangaande de veiligheidssituatie in de provincie Kabul, is te dezen evenmin dienstig vermits geen geloof wordt gehecht aan zijn herkomst uit deze regio. Voor zover, zoals aangebracht in de informatie gevoegd aan het verzoekschrift, de veiligheidssituatie in Afghanistan inderdaad in bepaalde regio's verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, kan niet besloten worden dat er sprake is van een veralgemeend gewapend conflict over het ganse grondgebied van het land. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad besluit dat verzoeker geen elementen aanbrengt waarom hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Verzoeker maakt derhalve niet aannemelijk dat een terugkeerbesluit leidt tot een direct of indirect refoulement.

5. *Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.*"

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 2 mei 2018, voert verzoekende partij aan dat niet wordt getwijfeld aan haar afkomst uit Afghanistan en dat zij bijkomend vreest om problemen te krijgen omdat zij intussen verwesterd is. Verzoekende partij moest haar land van herkomst verlaten aangezien haar vader vermoord werd door de Taliban en haar oom thans bedreigd wordt door de Taliban, wat een nieuw element is. Op de vraag wat zij bedoelt met de verwijzing naar de beslissing van haar broer, waar niet getwijfeld wordt aan diens afkomst, stelt verzoekende partij dat zij bedoelt dat niet getwijfeld wordt aan de afkomst van haar broer uit Afghanistan. Bij de lezing van de vraag tot horen stelt de Raad vast dat verzoekende partij van oordeel is dat zij moest ondervraagd worden over haar herkomst uit Surobi, provincie Kabul, nu in de beslissing van haar broer niet wordt getwijfeld over zijn herkomst uit Surobi. Onder verwijzing naar algemene informatie stelt verzoekende partij dat het district Surobi veruit het gevaarlijkste district is. Verzoekende partij is van oordeel dat zij minstens de subsidiaire bescherming moest krijgen aangezien zij afkomstig is uit Surobi.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete en valabele elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de voormelde beschikking opgenomen grond. Verzoekende partij beperkt zich immers louter tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en in het verzoekschrift ontwikkelde argumenten, het tegenspreken van de bevindingen en gevolgtrekkingen in de beschikking (en de bestreden beslissing), en het formuleren van algemene opmerkingen, zonder dat zij echter concreet ingaat op, laat staan concrete en daadwerkelijke argumenten bijbrengt die afbreuk doen aan of een ander licht werpen op de in de beschikking van 2 mei 2018 opgenomen grond.

Met betrekking tot verzoekende partij haar stelling ter zitting en in haar vraag tot horen dat haar oom thans wordt bedreigd door de Taliban, hetgeen ook haar broer in het kader van diens verzoek om internationale bescherming verklaarde, stelt de Raad vast dat verzoekende partij, geheel in strijd hiermee, voorheen tijdens haar gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van haar huidige verzoek om internationale bescherming uitdrukkelijk verklaarde, en zij dit nadien in haar verzoekschrift

bovendien expliciet benadrukte, dat haar oom K.M., die haar en haar broer zou hebben geholpen om Afghanistan te ontvluchten, door de Taliban werd vermoord. Een dergelijke manifeste tegenstrijdigheid in de verklaringen omtrent het lot en het leven, dan wel de dood, van die oom, ondergraaft op fundamentele wijze de geloofwaardigheid hiervan.

Waar verzoekende partij laat gelden dat zij bijkomend vreest om problemen te krijgen omdat zij intussen verwesterd is, wijst de Raad naar de grond in de beschikking waar wordt gesteld: *“Verzoekers argument dat hij tot een risicogroep behoort omdat hij een verwesterde jongeman zou zijn wegens zijn tweejaar durende verblijf in Europa, is een bewering waarvan hij niet aantoonst dat hij bij terugkeer naar Afghanistan als zodanig gepercipieerd en hierom gevisieerd zal worden. Verzoeker toont op geen enkele manier aan dat zijn verblijf in Europa van hem een dusdanig verwesterde man zou hebben gemaakt dat hij zijn leven in Afghanistan niet opnieuw zou kunnen opnemen. Het citeren uit en verwijzen naar algemene informatie die de desbetreffende situatie bespreken, volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.”* Verzoekende partij laat geheel na hier een ander licht op te werpen.

Met betrekking tot de algemene opmerking van verzoekende partij dat niet wordt getwijfeld aan haar afkomst uit Afghanistan, benadrukt de Raad dat in het kader van verzoekende partij haar vorig, eerste verzoek om internationale bescherming bij 's Raads arrest nr. 165 301 van 6 april 2016 werd vastgesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekende partij haar beweerde herkomst uit Mola Khei, Jarobi gelegen in het district Surobi in de Afghaanse provincie Kabul, en bijgevolg evenmin aan het vluchtrelaas, met name de beweerde problemen met en vrees jegens de Taliban waarin verzoekende partij tot op heden volhardt, dat er onlosmakelijk mee verbonden is.

Verzoekende partij brengt bij haar huidig volgend verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aan die vermogen aan het gezag van gewijsde van voormeld arrest te tornen. In zoverre verzoekende partij louter volhardt in de door haar voorgehouden, doch ongeloofwaardig bevonden herkomst uit Afghanistan en zij erop wijst dat het district Surobi het gevaarlijkste district is en zij op grond hiervan subsidiaire bescherming dient te worden toegekend, onderstreept de Raad de grond in de beschikking van 2 mei 2018 waar wordt opgemerkt dat *“Aan verzoekers Afghaanse nationaliteit wordt niet getwijfeld. Verzoeker maakt echter niet aannemelijk dat hij afkomstig is uit Mola Khei (Jarobi, district Surobi, provincie Kabul), noch uit een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire bescherming kan worden toegekend of waar, al naar het individuele geval, toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker kan dan ook, in tegenstelling tot wat hij in zijn verzoekschrift poneert, niet als een IDP (internal displaced person) beschouwd worden waardoor zijn betoog daaromtrent elke feitelijke en juridische grondslag mist. Verzoekers verwijzing naar informatie aangaande de veiligheidssituatie in de provincie Kabul, is te dezen evenmin dienstig vermits geen geloof wordt gehecht aan zijn herkomst uit deze regio. Voor zover, zoals aangebracht in de informatie gevoegd aan het verzoekschrift, de veiligheidssituatie in Afghanistan inderdaad in bepaalde regio's verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, kan niet besloten worden dat er sprake is van een veralgemeend gewapend conflict over het ganse grondgebied van het land. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad besluit dat verzoeker geen elementen aanbrengt waarom hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Verzoeker maakt derhalve niet aannemelijk dat een terugkeerbesluit leidt tot een direct of indirect refoulement.”* Verzoekende partij brengt, door louter halsstarrig vast te houden aan eerder afgelegde verklaringen, geen concrete en valabele elementen bij die hier een ander licht opwerpen.

Betreffende het feit dat, zoals verzoekende partij correct opwerpt, niet wordt getwijfeld aan de herkomst van verzoekende partij haar broer A. Aw(...) G. uit Jarobi, gelegen in het district Surobi in de Afghaanse provincie Kabul, wijst de Raad erop dat elk verzoek om internationale bescherming individueel dient te worden onderzocht en beoordeeld op zijn eigen merites, zoals *in casu* geschiedt. Het loutere gegeven dat de herkomst van voornoemde broer van verzoekende partij niet in twijfel wordt getrokken, vormt, in weerwil van wat verzoekende partij lijkt voor te houden, geenszins een (beging van) bewijs dat ook verzoekende partij (recent) afkomstig zou zijn uit Jarobi, gelegen in het district Surobi in de Afghaanse provincie Kabul. Het is aan verzoekende partij zelf om persoonlijk haar voorgehouden herkomst aannemelijk te maken, waar zij echter in gebreke blijft, zoals eerder bij voormeld arrest in het kader van haar vorig verzoek om internationale bescherming werd vastgesteld. Verzoekende partij brengt in het kader van haar huidig volgend verzoek om internationale bescherming, door louter op algemene wijze te volharden in eerder afgelegde verklaringen, geen concrete en valabele elementen aan hier een ander

licht op werpen. De Raad merkt volledigheidshalve nog op dat het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij haar broer bij 's Raads arrest nr. 206 656 werd geweigerd, gelet op o.a. de ongeloofwaardigheid van diens vluchtrelaas, met name de beweerde, doch ongeloofwaardige problemen van hun familie met de Taliban waarin ook verzoekende partij, net als in haar beweerde herkomst, hardnekkig blijft volharden. In de bestreden beslissing van haar broer en het voornoemd arrest van de Raad wordt aan haar broer eveneens de subsidiaire bescherming geweigerd omdat het dorp waarvan hij zegt afkomstig te zijn weliswaar gesitueerd is in Surobi maar niet in de Uzbin vallei.

Verzoekende partij brengt derhalve, gelet op wat voorafgaat, geen valabele argumenten bij die de in de beschikking van 2 mei 2018 opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juli tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS